

וְנִתְמַחֵּר בְּבָתְלָהֶם, כַּמְנוֹר בְּזַבְדָּקָה, כַּמְנוֹר בְּסַפְרָה הַמִּזְרָחָה.

מגנטים זריזים דרכם נסכלו, נמי רם כבשון רקע נזקן נדרשיהם, כל צד נידח  
מכהרלט דלאן וצראן, מארן לנטמיס דרכ' יוזהן, מואן רוחני מרי ספראן דס' דת' גאנט  
חוינטונג שילן זיך מאה פרכט דזונטונג עילן, מארן לאן זיך זאָה צראַן דה גאנט  
זונן, נאל מה' דזונטונג, נאל בע' לאָה, בזונן דזונטונג, נאל בע' לאָה, בזונן, נאל בע'

מצור לה  
שלא לחטוד

שילא להעלוות\* במחשבתנו לעשרה החבולה  
לקחתה לנו מה שרוא לוולתנו מאהינו, שנאמר  
[שכחה כ], י"ד לא תחמוד בית רעך וגוי, וכבר  
הוכיתו זיכרנו לברכה מפסוק אחד, דכתיב  
(דברים ז, כ"ה) לא תחמוד וגוי ולקחת לך,  
(א) שאיסור לאו דלא תחמוד אינו נגמר עד שיעשה  
בו מעשה. ואפילו נתן הדמים לחבירו על  
ההפטץ עובר גם כן על לאו דלא תחמוד, שאין  
לאו דלא תחמוד נתכן בנסיבות הדמים כל זמן  
שדרך הכרח לקחו ממוני, כן הוא הפירוש  
האמיתי לרבותינו זכרונם לברכה.

**ולכואורה** גזע ג'וור, דין דכלן בימי נבי נבון היה מוחמד נם  
ז'ו, וג'ו למיד נלהקה חכיריו ומוטלטלוין, וuds נספּה ג'לְמָה בצעני  
כלן כל הדרימות, ומת' מה שיש מתקף הכהוגן נלהקה ה'כילהן וכותב די ג'לְמָה  
כ'ו, תחילה היה מושם כלן מושי הדרימות נמי ג'לְמָה נמי דרמות דעם ונהר  
דחויתו דעם ומוטלטלוין. כבבבב ג'לְמָה וויהקען על מוחמד דעם ונין ג'רץ  
לעניט, דאו נמי כבבב ען דנער חדד די ג'לְמָה ז' ג'לְמָה על ג'הה חכיריו, ומכרכא  
לעניטן פל נדר חדד נמי ימדרכא מען ג'לְמָה, ג'ו דרכך צים ג'רכא ג'לְמָה כהויה  
מ' ג'רץ נומינס אליל נ' ג'הה, כבבבב ג'לההווע נספּר מוחמדים נ' ג'רץ' נספּר  
דרכשי, פ'ו. אונל כל ג'לְמָה בעניטס תלוקוטס ז'ו, דר'ו. ז'ו ג'הה ג'הה ג'הה ג'הה  
טוטלטן הנטע יה' לדר'ין. ד' ב' באנלא דרכ'ס דוקא ע' ז' אנטק'ה טוטלטן.

א נאמר בדעת כלטת מדיניות כ"ה, דב"ר"ת פסק כלכני, וכן  
דעת מ"ר"ת יפה, עין מדיניות ממלכת וולנס כ"ה, ק"כ פסק  
יעיל ודקין בסיסים הבלתי דרכני, על מנת מוחך דוח' ישבן דמי למשי כיבוי  
וחומר יונס או מזקמתכיה קרייזט, אבל כ"ה פוקט למושי על כן שיבן, ומ"מ  
המחלוקת קרייזט.

ב' זו לדעת הר'ם דלפיו דוח' ישי זFORMAT קיטס מ"מ שוגר כלטנו זה,  
אבל כראב"ד כון בפוגע על דב"ר'ת זה פונן, ק"ל וכן מהר דוח' ישי  
יעיל, ובעצמו בפסקת דוטניאן לדוח' ישי א"ל מהר דוח' ישי וכן זFORMAT קיטס מה  
שוגר כלטנו, אבל לא מהר דוח' ישי פל' וזה פוגע בכוונת חוכש ווינו וויליא  
חוכש ווינו, והוא צורף מהר דוח' ישי פל' וזה פוגע בכוונת חוכש ווינו וויליא  
חוכש ווינו שוגר כלטנו. והא צורף מהר דוח' ישי פל' וזה פוגע בכוונת חוכש ווינו וויליא  
חוכש ווינו שוגר כלטנו. והוא צורף מהר דוח' ישי פל' וזה פוגע בכוונת חוכש ווינו וויליא

ונדרבי דוד, וכן נמלת רעת טבריה' בתקופת מלך ס. י' נח'ם' ננדראן  
בצ'ר' פ' ג' ד' ממיוחה וכו', מהירן הפלון המכני דן סוף ערך נדרין  
למן (ל' מוקרי פמגן, וולוט פינד על פלו' וכו', וכן חמוץ ננדן מליין' ס' פ' ג'

**ז-דעת** זר"מ מל' ר'ת פ"ג ו' קמ' במתוך  
שובר בצל' חממות, ויתר מתקן בון  
אלה המכור מהר ר'ת א' לא היה יותר גודל  
הוין, וכפ"י המכירה ד' ה' נון מילוי חנות  
וניעים וככינ' כ' כל' הוינו' כלל ונדרך צילומו  
רו'ת אין, וכן כב' צרכ' המנד פ' מ' מלחמות  
ש'ין דככל מניון מהתק' קיחס. יכלתך מונה פ'  
מכירתה ט' ס' פחה, ט' נനגד קמ' נבדקה  
דמלוטו חפין דוקה נלמר ר'ת א' ו'י' כ' מ' מלחמות  
ר'ס' ה'ם ט''), ויתר' ל'ס' מונה פ' מ' מלחמות  
ש'וג' נלו'ו' ו' נכל' מניון ב'

ממכירותה כ"ה ממה, אך נനגנו קמלה נפרק היזמות כ"ב ע"א, מוקמי לאל  
דמלוינו חפן דוקה נטמר וו"ז, ונ"ז כנמה צבאיין נצצ'ה הצע "הכ"י [פ"י] ס"י  
ר"ה מות ק"ר, ועין להם מזננו פ"ז מלחמתה כ"ה נחלאות, נצ"פ נלעת הא"מ  
שבר גלוואו וכ"כ נין והתקף ק"ט.  
זה מג'יד מזננו כ"ה ר"ט בקדסיה, מהו ייטה במקומם ק"ט, והוא קירמו נל  
כינון צבאיינה ד' ר"ג, דכל מילוח דזמר והמונע נל פ"מ צבאי ד'  
ענד אל מהין, ומין כו' בקונות הנזולות נצ'ו'ן, ומוג'וד בש' נצ'ו'ה ו' ע"ה  
זר'ן גלען קנס, ר'כ' נון. ובכ'ו'ן ר'וכ'ת מונשיין, דרכ' נוירת הכתוב, דרכ' ר'כ' נון  
awl נצ'ן צבאי, ע"ז, דכל צלון תנין. ועין נל' מזננו פ"ז ממכירותה כ"ה נני  
משער נסמה, ודר'ת' סנור בצל' ד' ענד מהין, ומונע דכ'ר' קרכ' הבנד  
הלאו, ואחרשו טה' באל'ה מונשיין או' דכל'ה גלען או' דכל'ה גלען מוקמו, דכל'  
נרכ'ה ד'ר'ן או' נמ'ר ר'כ'נו ודר'ת' פוסק קויטה, מ"ת לא' דרכ' המכ'ר' ע'  
[ז'ו'ת ח' כ"ט צ"ט] דכל' נל' יטוקן היל'יטו'ן נל' נמ'ר ד'ר'ן ר'כ' מוד'ה  
דמפני, ויטכו' נוה הקוט'ל מושעת' בצע'ן, ויטכו' פל' האינ'ו'ן [ט' מ' ל' ע'  
חות כ''], מ"כ צל'ן ק' נמ'ר ד'ר'ן מ' חס'ין וו'ן בק'ן כל'ום. מ"ת ענד גל'ל  
ההמ'ר נכל'ו' בעמ'ה, וו'ן לא'ר'ת כ'ל'ן ס' נ' נ' נ' נ' מ' חס'ין.  
ח'כ' נל' יטוקן כל' פ'ט'וי וא'ר'ג'ה יומס' א'יס'ו'ן ד'ר'ן ר'כ' נל' מ' חס'ין  
מן'ן, על' ק' צפ'ר פוסק ה'ר'ת זצ'ק'ה קים' ע'כ' צ'נ'ר' ע'ל'הו, ועין צ'נ'ר'

בנוסף לפונקציית ה- $\text{softmax}$ , מטרת ה- $\text{softmax}$  היא לבודד את המילים ש-

הונא בזב זב נסימות ט"ז ע"ה, ואחת מהמזכירות  
דליך עיל צפוני, דרכ' מנואג נר"ה י"ט  
מנוגה ט"ז הרג נעל מושג קרכט מינוכית  
בנול דגלן או נזעה ט"ז, והוא בז בז גול  
ט"ז נסכל קתול קתול יקנוקיטים הממשין האלון  
דענדוטים יספרים יקנוקיטים הממשין האלון  
ופרט ובלו, וזו נסירה אלן פון נובלן, ידרין  
הזרם נצלן ובעצם זאת נזיר נצלן דרבזט, וכט'  
ח'ג נזיר נזיר וטנוויה [ט"ז], וחו"מ ט"ז פט'  
פ"ט מגנוליאן וטנוויה [ט"ז], וחו"מ ט"ז נזיר  
[ט"ז וט"ז סב"ק][ט"ז], וס"ז פט' [ט"ז נזיר]  
סק"ז, ונעדי כמה מקומות, וה'ב לח סב' לח  
ענדוטים וטנוויה, וזה שונטס מ-  
דרכיס וטנוויה וטנוויה, וזה שונטס מ-  
ללו זה דלא חנול, וזה ח'ג נזיר נצלן  
בג'ל, ח'ג נזיר, וכן ח'ג נזיר נצלן  
درיכיס אלן או מושג נצלן וטנוויה, וכלהמת ט"ז  
מנוגה נזות מוקס כ"ה מ"ד דיזי לוזון עיל צפוני  
ויל נזב בז בז מיל ויל נזב זב מינוגה זב זב

הנ' לנו, אין מקום זמיגר קראס או פיטלן אין זמיגר קראס או גראט, ויס כה להיפילן: מון ל' דומיס תאר' טבג' זכלן דען לא: נון דטוטס, ואו' מירלי כלע טיק, וויאס לו נקזונ' ומלה אין נזקן וכו' מפטן דצון זו מטבח או מטבח אין מון הצעונין, ס' נברון או צו' א' מהר דזונ' פיטלן נערתלה אנטוליה דזון דלאיז'ר צו' לא' מעטה.

וְזַהֲקָה קִנְגָּה אֵלֶּה הַן וּמַבָּהָר, כְּפָנָה  
אֲבָבָה תְּמִגְדָּל, אֲבָבָה תְּמִגְדָּל כִּי לֹא מַבָּהָר, הַיְלָעָג  
כְּרֻךְ נְפִיעָם לְהַלְלָה יְהָרָג, וְהַמְּלָאָה לֹא כְּחָבֵר כְּרֻךְ  
כְּבָבָה גַּגְגָה.

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֱלֹהִים נֵצֶחֶת כְּלָמִידָה דְבָרֶל יְהוָה יְהוָה מְנֻכָּה דְבָרֶל בְּרוּךְ יְהוָה יְהוָה כְּבָשָׂכָעַ דְבָרֶל יְהוָה מְקֻפָּה גְּזִינָה לְגַלְלָמִיתָן וְעַזְנִין כְּפָמָה יְמִינָדְרִיךְ הַבָּשָׂר כְּרִיחָה דְלֹא כְּנִימָה לְחַלְלָמִיתָן חַרְבָּן בְּגַזְנִין גַּלְגָּלִינָה וְהַכְּבָבָה מְכָנָה כְּקָדָם עַלְיוֹן דְכָה קִימָה נִלְגָּדָה וְנִכְחָזָה לְבָבָנִים עַגְבָּנִים לְבָבָנִים נְקִי מְנוּגָה נְלִי תְּבָלָל וְעַיְגָגָה נְקִי נְבָבָה דְדָנִי רְגָגָה הַסְּמָנוּמָה תְּבוּמָה שָׁמָן דְבָבָה הַסְּמָנוּמָה דְבָבָה שָׁמָן נְבָבָה נְלִי נְבָבָה וְעַזְנִין נְבָבָה וְעַזְנִין שָׁמָן וְעַרְבָּה פָּנִים תְּגִוְילָה הַבָּשָׂר כְּחַבְבָּה דְלֹעֲגָלָה נְלִי נְקִי מְחַמָּה דְלֹא לִי יְהוָה יְהוָה יְהוָה וְהַפְּלִישָׁה דְלֹא לִי נְקִי מְחַמָּה מְתִימָה לְבָבָה וְהַפְּלִישָׁה דְלֹא לִי סְנִי נְכִינָה כְּרִיחָה וְעַזְנִין לְבָבָה וְעַזְנִין

בכמה מקומות נר"ת מפניהם זה, נפ"ז מגנינה ה'ג, וצליפות סדרות פ"ה ה'ג, פ"ג ב'ג  
וונדר הדריט הדריטויס ה'ג בין מוקמו, ה'ג  
ובןין צוות יתקח לפ薩 נס להלן דלך מהם  
ובנולא טורר נל' גם מהם יודם בז' וכוכמי כ'ג  
ולכך עתה מנקת מרי ליהו, מתבוגר דבבם  
ה'ג, אך עין חוץ מולן ט' פ"ג ד' ב' הגנו  
טמונין עטה מנקת מרי לנו', זו רין לדבבם  
מרי לנו', ונל' דמי לנו' דתמי מיליא דהבאבה  
בכתה נפ' ה' תחתונה פ' ה'ג, דכל היכל זה  
מנתק הלו' פטיל' נמקוט לדקירות הפעלה.  
ומומפס והבאב נמקוט לזרען גני שופטין, דצומטפס  
נמקוט והבאב נמקוט לזרען גני הלאו, ע'י  
נמי דמי יתקח לפ薩 סחיב נמסלטין, מ'  
ולכל מ' גן נמלמו רועה מני דלו' גם בר' זבאה  
נמקוט דיתוק ימי' לתקן, ומלה חן נוקון זבאה  
דזוקם זיכיל זבאה צויל' זמיה' נמקוט לדל' זבאה  
ליקן, כמו דמתורה דנטקוט לדל' זבאה נוקון  
ד' כל' זבאה קיס, ג' חן נוקון זבאה דמתורה  
זבאה נמקוט, וטוקן לפען'ג, ד' זבאה

**א-** נחתת (במל'ת "ה' ציריך") כב"ג מות  
למזכונן מיש נזקקה וצורך יהו בינתיק  
הכלתו בולן יורה, וצלתו זיה נס נסיך ו-  
לתקה רעלעה קרב"מ נסחומיות, ובכלן מניינומ  
דרכעטה ליש מקיר. פיטון מדרכו נחמיין  
פי פרנץ האנטון מולן ספאנוחי, דראפעה  
יעילן דהווקין, בכ נמי דווקל נסחומיות כויה  
אל"ם זלהך גולדן זילט זיגר פלקון קף גאנז  
זון נסחומי, העסא אלטס דלאן טלקון עטן  
ויזק מקרטן, ווונגו ודרברט היל מטה צע

**אך** נמי ו, כיוון שמדובר בכתוב קדום לא שיש מספיק לו סעיפים מוסכמים בין גויים לבין נזירים או מנהיגים. וכך ניתן לנטרטטם ווינוון להבדין, והטעס דינין בין גויים לבין נזירים מוספיק לשליט וכמוה קיסר דלע' גוינו להבדין, מ"מ כיוון שהלאו יתקון קהן והנפקה יס' כו מוסכמה מהן נזירין שליט נמליט נזירים גוינו הנפקה הגדתית כבשיטו כבשיטה, מ"מ' כי למה לא במכאן קד' מ' נטעת נזירים דינון להבדין וחספין שליטו נזירין דלע' גוינו ווינוון להבדין, וולמה חצון נזירין דלטש מספקין הכל, וטבב צווארין' מספקין הכל מינן. וזה' מ' על גזירותן שליט נזירין נטעת וו נ' ב', מ' כו' בני גמנסים ז' נלעט, וויהי ז' נטבעו גוינו נזירין נטעת וו דמספקין הכל גוינו'.



**לא תחמד**

**Mitzvos of the  
Heart**

יום ג' ינואר  
ס' 2.  
עמ' 67

מן השכל: כבר נזכר לנו כי האדם מחובר מנש וגוף ושניהם מטובות הבורא עיננו האחד — נראה והשני — איןנו נראה. ואנחנו חיברים לעבורו אותו בעבור זה — עבודה גליה ועבודה צפונה. הגליה — חבות האבירים. כמו: החפה, והזומן, והצדקה, ולמוד תורה וללמודה ועשה סוכה ולולב וציצית ומזווה ומעקה והדמתה להם. מטה שגמר מעשה על ידי חושי האדם הנראים. אך העבדה הצפונה היא חובת הלבבות. והוא: שניחד האל בלבבותינו, ושנאמין בו ובחרתו. וישkept עבדותה, ונירא אותן, וניכנע מפנין, ונביש ממנה, ונאהב אותן, ונבטח בו, ונמסור נפשותינו אליו, וישפירוש מאשר ישנא, ושנידר בעשינו לשמה, וישתבון בטבותינו. וידעת דעת ברורה, כי חבות האבירים לא תשלמנה כי אם ברצון הלב וחפש הנפש לעשותם וחאות לבטו לפועל אותם, ואם יעלה במחשבתנו שאין לבחורו בחזור בעבודת השם ולהפוץ בה — יסתלק מעל אברינו היוב המזות שאנו חיברים בהם, מפני שאין מעשה נשלם מבלי חפש הנפש בו. וכיוון שנתרבר כי הבורא חייב את אברינו במצוותיו, לא היה נכון להניח גשנו ולבנו שהם מבחר חלקי עצמנו שלא יחויבם בעבודתו כפי יכלתם. מפני שבם גמר העבודה. ועל כן נחחיינו בחובות גלוינו ומצפונו כדי שתהייה עבדותנו שלימה וגמרה. וכאשר התברר לי חובם מדרך השכל. אמרתי בלבבי: שما העניין הזה איןנו כחוב בספר תורהנו, ועל כן הגיחו לחברו בספר שירנו אותו ויראונו עניינו, עד אשר בקשתי בספר התורה וממצאיו שנוצר בו פעמים רבים. כמו שנאמר (דברים ר'): "ואהבת את ה' אלהיך בכל לבך ובכל נפשך ובכל מודך" "והיו הדברים האלה אשר אנכי מצוך הימים על לבך". ואמר (שם י"ג): "אחרי ה' אלהיכם תלוו ואוּתוֹ תיראו", ואמר (ויקרא י"ט): "ואהבת לרעך כמוך" וכו', ויראה והאהבה מהבות הלבבות. ואמר בלאונ שבחן: [לא תחמו] אשת רעך ולא תתחאה, "לא תקוט ולא תטור את בני עםך", "לא תשנה את אחיך בלבך", "לא תחוור אחיך ללבכ וஅחרי עיניכם", לא תאמץ את לבך ולא תקפו את ידך", ורבים כאלה. ואחר כך השיב את כל העבודה אל הלב ואל הלשון כמו שנאמר (דברים ל'): "כי המזות הזאת אשר אנכי מצוך הימים — כי קרוב אלק הדר מאיד בפיך ובלבך לעשותך".

וכאשר התברר לי חוב המזות הלבבות מן התורה, חשתתי עליי בדבריו ר' ר' ול' וממצאיו יותר מפורש בדבריהם כמה שהוא מפורש בספרים וכן מן השכל קצחו בכלל מה שאמרו: "ר'חמנא לבא בעי", ואמרו: לבא ועינה תרי טرسורי דחטאנו ניננו. וראייתי מזד כתוב עוז במקה נפש בשגה שאנו חייב מיתה, וכי שווא שוגג במצוות אשר לא תשינה שחייבין עליהם בمزيد אחת מרבע מיתות בית דין או כרת, שאנו חייב עליהם אלא חטא או אשם — וכל זה ראייה כי העיקר בחוב האנוש אינו אלא עד שייחו הלב והגוף משתחמים במעשה, הלב בכוונו והגוף בתגונתו. וכן אמרו במי שעשה מצווה ולא נתקו לעשותה לשם שמי. שאנו מקבל עליה שכ' וכיוון שוקטב המעשה ועמדו בנים על כוונת הלב וממצפונו, ראייה שתהייה חלמת מצות הלב קורת בטבע לחכמת מצות האבירים.

וכאשר נתרבר לי חוב החכמה הצפונה מן השכל ותכתוב והקבלת אמרות: שמא המין הזה מן המזות איןנו חייבים בו בכל עת ובכל מקום, כsmouthה וכיוול וכקרבנות? וכאשר עיגנתי ממצאי שאנו חייבים בו תמיד, כל ימינו בליל הפסקה, ושaanן לנו שום טענה בהנחה. כמו: יהוד אלהינו בלבנה ועבדו באסוננו, וליראה ולאהבה אותן, ונסכשו לעשות המצות שאחנו חייבים בהם, ושנבטחה בו, ושנמסר אליו, ולהסיד השנאה והקנאה מלביבנו, וישפירוש ממותרי ענייני העולם שטורדין אותנו מעבודת השם — כי כל זה אנו חייבים בו תמיד, בכל עת ובכל מקום ובכל שעה ובכל רגע, ועל כל עניין בעוד שכננו ונשתחנו בנו.

ואמרתי: שמא המין הזה מן המזות איןנו מתילד למצות רבות. ועל כן הנינו אותם ולא חברו בהם ספר מיוחד. וכאשר חרתמי על מספרים ופרקיהם מצאים לרוב מאיד במלחדים, עד שצפויתי כי מה שאמור דוד ע"ה (תהלים ק"ט) "לכל חילה ראייתי קץ בבחנה מצוחר מאוי" — אמרו על מצות הלבבות, כי מצות האבירים יש להם מספר ידוּע כמו חר"ג מצות, אך מצות הלבבות רבות מאד עד כי אין להולדותיהן מספר.

איך כאריך  
איך גאנץ  
איך זיכרון  
איך גן דעאיין

actions  
shape  
character

„לא תחמוד“ — אנשים רבים יחתמו על זאת המזוהה: איך יהיה אדם שלא יחמוד דבר יפה בלבו כל מה שהוא נחמד ל蹶ה עניינו? ועתה אתן לך משל: דע כי איש כפרי שיש לו דעת נכונה, והוא רואה בת מלך שהוא יפה, לא יחמוד אותה בלבו, כי יודע כי זה לא יתכן. ואל חשוב זה הכספי שהוא אחד מן המשוגעים, שיתאהו שייתנו לו כנפים לעוף השמיים. כל משכיל צרייך שידע, כי אשה יפה או ממון לא ימצאונו אדם בעבור חכמתו ודעתו רק כאשר חלק לו השם, ואמרו חכמים: בני חי ומוזגנו לאו בזכותו תלייא מילתא אלא במולא, ובבעור זה המשכיל לא יתאהו ולא יחמוד. ואחר שידע שאשת רעה אשרה לו השם, יותר הוא נשגב בעיניו מבת מלך הכספי, על כן הוא ישמח בחלקו ולא ישם אל לבו לחמוד ולהתאות דבר שאיןו שלן, כי ידע שהשם לא רצתה להן, לא יוכל לקחתו בכחו ובחשיבותו ובתחבוקתו, על כן יכתה בברואו שיכללו ויעשה הטוב בעיניו.

ס' 25 ינואר DIVINE LEGISLATION ג' 1922 AD 2/2

control  
of feelings

אל תחמה לומר: איך יהיה בידי של אדם למנוע לבו מהחאות אל אוצר כל כדי חמה שיראה ברשות חברנו והוא מכלום ריק וריקם, ואיך תביא החורה מניעה بما שיאפשר לו לאדם לעמוד עליו? שזה הדבר אינו כן, ולא יאמרו אותו רק הטפשים הרעים והחטאים בנפשותם, כי האומנם ביד האדם למנוע עצמו ומחשובתו ותאותתו מכל מה שירצת, וברשותו וכדעתו להרחק ולקרב חפציו בכל הדברים כרצונו, ולבו מסור בידנו, אל כל אשר יחפוץ יטנו.

ס' 25 ינואר

Reason  
for 2 reasons

א. „לא תחמוד“, וلهן הוא אומר „ולא תחתאה“ — לחייב על התאות בפני עצמה ועל החmodes בפני עצמה.  
ב. כחוב אחד אומר: „לא תחמוד“, וכחוב אחד אומר „לא תחתאה“, כיצד יתקיימו שני מקרים הללו? לומר לך: שם התאות סופו למן־  
ואם חמד סופו לאנוש ולגוזל.

ס' 25 ינואר

Violation of  
other — 3260

ד. הצוי של „לא תחמוד“ וכן „לא תחתאה“, שהמה באים בסוף הדברות, הוא כמו חכם מוכיח על אונן שומעת, שמוהיר תקופה הפרטים ואחר־כך כולל בסוף מגין אחד הכלול כל הפרטים, וכשנשמר מהכל אל אשר מוהיר בסוף נשמר מכל הפרטים. כידוע שעיקר ורוב עבירות באיט מחותמת חימוד ממון או חימוד זנות, וטרם עוכר עכירה, ושבועת־שלך, ועשית מלאכה בשבת, הגיע ממנה, כמו עדות־שוא וشك, ושבועת־שלך, ועשית מלאכה בשבת, ורציחה, וכן מחמת חממת ממון פוגע בכבוד יולדיו, ולפעמים עוכר עין למצוא חן בעיני העובדים לפרנס אותו.

ס' 25 ינואר

ספינר

ט

חג'ה פ' זיון ג'ת

„לא חממד“ — היה הדבר אצלך לנמנע גמור, כי החמדת תגרום  
את הנזול, כגון ענן: „ואחמדם ואקחם.“

יכריך.

ט

ט

ט

ג. LOLA שהנול בכלל החמדת ומצד החמדת, היה ראוי להזכיר  
בעשרת הדברים בכלל הלאין לאו של „לא תגוזל“, כי היא עבירה חמורה  
עד מאד, ורוב העולם נכשלים בה. ועוד: שהיה מושכלת ברציה והגיאוף  
הגניביה ועדות-שקר. אבל מפני שהחמדת כוללת אותו, שאין אדם גוזל  
עד שיחמד לכך, لكن לא הזכר ל hypocrite וככל אותו בלאו של „לא  
חמדת“. ועוד: כי רצתה לאסור אפילו החמדת, שהיא חאות הלב, בכל  
עת ובכל שעה, אף על פי שאינו בא ליידי מעשה, כדי שילמד אדם קל-  
וחומר לאיסור הגנילה שהיא במעשה. ואמנם מצינו חמדת שהוא מותרת,  
והיא: חמדת התורה והמצוות, כמו שאמרו חז"ל: קנאת סופרים תרבות  
חכמה. והחמדת והקנאת זו זאת מותרת היא, ויש לאדם שבר עלייה.

יכריך

ט

ט. י. ט. ט.  
ט. ג. ג. ג. ג.

ה. „לא חממד“ — רבים יחתמו על זאת המצוות: איך יהיה אדם  
שלא יחמוד דבר שיפה בלבו כל מה שהוא נחמד למראה עיניו, והלב  
חומד מעצמו בטבעו נגד בחירת האדם? כמו ששאל הרב אבן-עזרא.  
ונראה כמו שכח בועל הנבירות, שהכונה במלת „בכל“ שב„ואהבת את ה'  
אליהך בכל לבך“, הייתה לבבך מלא אהבתה ה', כי אם ח齊ו לה'  
ח齊ו לכם לא נקרא „בכל לבך“. החימוד הוא בלב, לא באבר אחר,  
וכשלבו מלא תמייד אהבתה ה' — היה המקום בלב שיתאה ויתהמוד דבר  
אחר? כocos אשר הוא מלא על כל גודתו, שאין יכולם להוסיף כלום.  
אי אפשר לאדם לעבור על „לא חממד“, אם לא שאינו מקיים מצות  
עשה של „ואהבת את ה' אלהיך בכל לבך“,ומי שמקיים „ואהבת את  
ה' אלהיך בכל לבך“ לא יחמוד כלל, אחר שלבו טרוד ומלא חמיד  
באהבתה ה' בשמחה רבה. ועוד שהאיש הקשור בעבותות אהבה עם ה'  
ישחק על כל חמדי העולמות-זהות, הכלים ועובדיהם ונבויים מצד עצם.

רמ. ט. ט.

ט. ט. ט. ט.

החמוד הוא מכת פועלן האון. וכיון שהחמוד ממון אחרים, כל  
שכן שיחמוד ממון עצמו, שלא יפריש ממנו מעשר

ט. ט. ט. ט. ט. ט.

| ט. ט. ט. ט. ט. ט. | ט. ט. ט. ט. ט. ט. |
|-------------------|-------------------|
| ט. ט. ט. ט. ט. ט. | ט. ט. ט. ט. ט. ט. |
| ט. ט. ט. ט. ט. ט. | ט. ט. ט. ט. ט. ט. |
| ט. ט. ט. ט. ט. ט. | ט. ט. ט. ט. ט. ט. |
| ט. ט. ט. ט. ט. ט. | ט. ט. ט. ט. ט. ט. |

**ו** כל הדוחמד עבדו או אמרו או ביחסו וכליו של חבירו או דבר

שאפשר לו שקנו וocabיר עליו ברעים והפיצר בו עד שלקו מטו אף על פי

הצנת המאזרך

וְנַסְתֵּן רִיכָּס כִּי הַלְּקָדָשׁ. עֹבֵר [כ] בֶּלֶא חִישָּׁה שְׁנָאָמָר  
שֶׁלְגָ וְלְמָרְדָּק דָּוָס קְרִיבָעָן: לֹא תְחַטֵּא. יְאָזְן לְקוֹדֵן עַל  
לֹאנוּ זֶה מִפְנֵי שָׁאוֹן בְּמוּשָׁה. וְאַתָּנוּ עֹבֵר בְּלֹא  
זֶה עֲדָ שִׂיקָּה הַחֲפִץ שְׁחָמָד. כְּגַן שְׁנָאָמָר לֹא

החותם כנס ועובד עליו ולקחת לך חיטור שישי בו מעשה: י' כל המזאה ביתו או אשתו ובליו של חבריו וכן כל כייזא בהן משאר דברים שאפשר לו לקנותם. כיוון שהחוב בלבו היאר יקנה דבר זה ונפחה בלבו בדבר עבר ללא העשה שנאסר לא תורתה ואין האזהה אלא בלב בלבד: יא' יהודאה כביהה לידי חיטור והחיטור כביה לידי גזל. שם לא רצוי הבעלים ליבור אעפ' שהרבה להם בדים והפיצר ברעים יבא לידי גזל שנאמר וחמדו בתים וגזל. ואם עמדו הבעלים בפנוי להציג בנים או כנעוזו מלנוול יבא לידי שפיכות דמים. זאת ולמד במעשך אהאב ונבות: יב' הוא למדת שהחטא עובר בלאו אחד והקונה דבר שהחטא בעבירות הבעלים או בבקשה מן עובר בשני [<sup>ו</sup>] לאין לכך נאמר לא תחותם ולא תורתה. ואם גזל עבר בשלשה לאין:

רְלִיטָמִי זֶבַר חֵיפָה נֶגֶן אַזְפָּק וּטָן. כֶּלֶךְ כְּרִכְכִּים

במוכר ננטק מה סכום טבג דינה רצימן זען  
סכימ' יוכור טען נרלן כטוכר קוח ומ'כ כמכ צליין  
ט מנטקס למי סנגיילם במקאן נרלן בטוכר

כון ומכס טבל הגדולה מפל כהן גדול כי  
נשאלו כו' כתוב ונמדד נטמן ספק

וְגַם־חֲדֹתָה נִמְצָה מִמֶּה וְזַקֵּן נִמְצָה כְּפָסָל  
לְפָנָי סָבָא חַיָּה לְהַזְוֵיר כְּהַטָּן פְּכִיּוֹן כְּכָלָן  
כְּמַטְבֵּר נִמְצָה לְזִין בְּמִזְרָח כְּזַעֲקָבָה . זֶה כְּכָלָן

**יונר :** סדרני כיבב זען ומם טיפח כרעל זען נכוון

**כל** גמלו וגו'. סופר ברכינמה נהיך  
**כל** כחמו נטע פורה ומיל גבירון  
כפני ימי. וגו' פדרם בכ"ק זיין פריחות

**נרטן הנטניאס:**

א התאהוה מבלקה נידי חימוד וכו'. סס  
גמבליהם וככל ניכר במל הכרך  
ול דין טן כפהם נטמא בערך וגבען

וְהַנִּזְקָה לֹא נִמְתַּבֵּחַ לְפָנֶיךָ

... “במדות מושבעות כאדם בגוף השפלה הנקרת יסודית.”

אין המדאות מכלל התרבות מצוות ואמנם הן הנקודות עיקריות אל תריג'ג המצוות בקיום או בביטולם, יعن כי אין כה בנפש השכלה לקיים המצוות על-ידי תרג'ג איברי הגוף אלא באמצעות נפש היסודות המוחברת אל הגוף. ולטינק ענין המדאות הרעות קשים מן העבירות עצמן. ובזה תבין מה אמרו חז"ל,

של הכוונים עובד עבדה ורה ממש, שהוא יותר שcolaה כל תרי"ג המצוות וכן אמרו: מי שיש בו גותת הרוח הוא כנמר בעיקר וראוי לנודע באשירה ואין עפר גנער, וכלה רבות, כי להיותם עיקרים ויסודות לא נמננו בכלל תרי"ג מצוות התלויות בנפש השכלית. ונמצא כי צריך להזהר ממדות הרעות יותר מן קיום המצוות-עשת ולא-תעשה, כי בהיותו בעל מדות טובות בכלל יקינט כל המצוות. ובזה תבין גם כן בדברים מתמיין שאמרו חז"ל בעניין המדות, כי העונת והשפלות מביאין לידי רוח הקדש ושווה עליון שכינה, ואמר אילו זיל: „אין תורה מהפרשת אלא بما שאנו קפדו, אף אני איני נגלה אלא למי שאנו קפדו“, וכך אמרו: שלחו מטה איזו בן העולם הבא? כל שהוא שפה ברך וענותן“ וכו, הוכיחו חז"ל רק עניין המדות הטובות. היסודות של קיומ המצוות, הן על-ידי המדות הטובות. וכן בהפכו, בהיות המדות הרעות קבועות באדם נמנע הוא מלקיים תורה והמצוות, וגם אם יקינט יהיה שלא לשם שמים ובכורה גדול, ועליו נאמר: „נון והב באף חזר“. שם עיניך לדברי אלו ותצלית דרכיך בלי ספק".

כג כ"י  
ל.ס.א.

תְּפִירָה

je 7re

ACTIONS SHAPE  
CHARACTER

ויקרא

ס' ۹۶ כירא

פרקין ז'

לפייך נחכמו עשרת הדרות ב„לא חהמוד“, לומר לך: שהחומר עובר בכלן. וגם אווי לו לחוד שכל ימי מכובדים ולא ישמת, והשמה בחלקו שמח הוא לעולם. גם משלו חכמים לעורב שאמר: אגנוב מכל עופ נוצחה אחת ואתנהה! לסוף הכירו בו העופות, נטלו כל אחד נוצחה שלו ונשאר מכוער ביותה. גם משלו: החותם והקנאי פגע בהם מלך אחד ואמר: אחד מכם ישאל דבר מנגני ויתנתן לו ולחכומו כפליים. הקנאי לא רצה לשאול תחלה, שהיה מתקנא אם ייתן לחברו כפליים, והחותם היה מתוארו לכפליים. דחק החומר את הקנאי לשאול תחלה. שאל שנינקרן לו עין אחד, לחברו יזכיר לו שניים. גם משלו: כי העולם הזה דומה לפרදס נאה, ראהו כלב שמן נתהווה לאכול מטובו ולא היה יכול ליכנס בו, כי לא היה רק חור אחד קטן, החענה שלשה ימים כדי שיוכל ליכנס בחור, נכנס וואכל והחענג מן הפירות שבפרදס, שמע שבעל הפרדס יבוא לפרדס בקרוב זמן, אמר הכלב: יצא פן יבוא בעל הפרדס ויתורגני. החענה שלשה ימים כדי שיוכל לצאת, אחריו שיצא ונסתכל בפרදס, אמר: כמה נאים פירותיך, אכן כמו שנינקרן לך יוציאין, ערום נכונתי וערום אשוב. גם אמרו: כשהתבוא לתוכית העולם תמצא אויב לבוש בסות אוחב. גם המשילו הנחנים בו: לכלב המגרם עצם ודם יוצאה מהחnicי, וסביר שמן העצם הדם יוצאה ומוציאו. ואשרי הקץ בו, כי הוא כהולם יעוף.

אל תהשב אשה ביפה בפני חברך, פן על ידו יחמדנה וכחוב: „לא חהמוד“. קרי ביה „לא חהמוד“, וכן קרי ביה „לא חמיד“. אל הקשת עצמק ותליך בין הנשים כדי שיתהאו לך.

practical application

אם יכוסוף אדם שימכוו לו חברו שדה או כרם או אחד ממחפצייו, ואין את גפשו למכרו, ואם יפצר בו ברוב דבריו תחנונים יכosh להшиб פניו — אסור לפצור בו, כי זה כמו הכרה ואונס. והחותם לקחת כל חפץ, והוא איש נכבד, שאם ישאל שאלה אור פניו לא ייפילו — אסור לשאול מעם רעהו מכך או מטה, בלתי אם ידע כי נתנו יתו לו בנפש חפתז ולא ירע לבבו בחתתו לו.

סעיף, תזאגה  
פרקין ז' ז' ח' ס' ۱۷

**לְפִיהָה לְכֶם לְצִיצָת וּרְאֵיתֶם אֶתְזָוָרְתָּם  
אֲתִכְלִמְצֹנָת יְהֻדָּה וּעֲשִׂיתֶם אֶתְם וְלֹא־תַּתְּרוּ  
אַחֲרֵי לְבָבְכֶם וְאַחֲרֵי עַנִּינֶיכֶם אֲשֶׁר־אַתֶּם זְנִים  
אַחֲרֵיכֶם: ס' לְמַעַן תַּזְכְּרוּ וּעֲשִׂיתֶם אֶת־פְּלַ-  
מְצֹותִי וְהִיְתֶם קְדֻשִׁים לְאֱלֹהִיכֶם: מִאֵנִי יְהֻדָּה  
אֱלֹהִיכֶם אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מִארְץ מָצְרִים**

(לט) וכברתם את כל מצות ה'. טמאין נימכרייל כל ימי ס' מלהות. ועמנא מוטין ומתקה קאיס כי חלייג: ולא רתגוו אחורי לבבבם. כמו מהו גאלין כיב' וכגעים כה מלגנלייס לנו' מכך קענקלות עיין רולא וכיב' מופד וכגעף טופא מות כעניכה: (מא) אני ה'. לנו' לאל' סכ' אליהיכם. נלען ליטען: אשר הווצאתי ארבעם. מל מנהן ס' דתמי מהיכס שטקבנלו פליכס גוינטן: